

30

Polnočný božk

Keď som sa obzrela za najlepšimi okamihmi uplynulého roka, uvedomila som si, že mnohé z nich súvisia s mojimi čitateľmi. Ďakujem vám za správy, príspevky na sieti, listy, spoločné fotografie a stretnutia – či už na podujatiach, alebo tie náhodné na ulici.

Šťastný nový rok!

30. DECEMBRA

DOODLE DUMP

PONDELOK

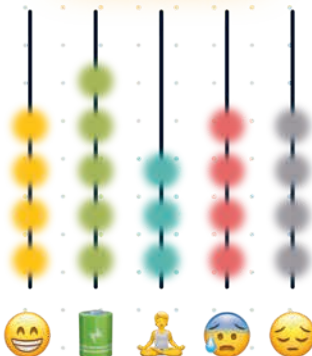
DNEŠNÝ VIBE:

Daylight
Taylor Swift

**I don't wanna think
of anything else now
that I thought of you
(Things will never
be the same)**

NÁLADA:

DENNÁ RUTINA:

- OZVAŤ SA ADDIE
- ÍŠŤ SPAŤ PRED DESIATOU
- VYPIŤ 3 LITRE VODY
- ROBIŤ NIEČO KREATÍVNE
- PODCAST/AUDIOKNIHA
- SELF CARE
- 10 000 KROKOV

TRACKER:

SPÁNOK: 21.50

CVIČENIE: KARDIO

PRODUKTIVITA:

SCREEN TIME:

Addie

Robili sme to!

Scott

Robili čo? 😬

Addie

Addie

Namaľovali sme na ozdoby tváre ľudí, ktorých nenávidíme, a nechali sme Sušienku, nech ich zmasakuje 😬

Scott

Vážne? 😬

Addie

Nieeee! 😂 Robili sme TO

Addie

A bolo to miliardkrát lepšie, ako som čakala

Scott

Priznávam, že som nenastavil latku príliš vysoko, ale pripomínať mi to nemusíš 😬

Addie

Tak som to nemyslela!

Addie

Nechcela som tým naznačiť, že s tebou to bolo horšie 😬

Scott

Lenže bolo 😬

Scott

Tak či onak spomaľ, pretože ja tu žijem ako mních a dosť ti závidím, takže neprovokuj, že si tak popredu 😬

Addie

A s kým to mám akože rozoberať?

Scott

Neviem, skús nejakú kamošku

Addie

Nemám žiadne kamošky! 😭

Addie

Ty si jediný, s kým sa môžem porozprávať

Addie

Bodaj by si tu bol 🙏

Addie

Povedz, že ťa tá nová škola vôbec nebaví, a vráť sa nazad 😊

Scott

Addie

Addie

Určite si si našiel kopec kamošov a na mňa čoskoro zabudneš 😞

Scott

To určite! 😊

Scott

Chalani, čo nosia excelovské ponožky, sú tu všeobecne veľmi populárni 😎

Addie

Tento darček mi fakt vyšiel 😊

Addie

Keď ťa v nich uvidí Cas, konečne ti vyzná lásku – keďže ty stále nie si schopný набраť odvahu! 😊

Scott

Prestaň s tým, okej? Keby si omylom nezakopla o Jaxona, tak by si na poli romantiky bola stále rovnaký zúfalec ako ja 🙄

Addie

Ale zakopla som oňho, takže ťa môžem poučiť 🤪

Scott

Si s tým otravná, ale aj tak mi chýbaš ❤️

Addie

Ty mne tiež ❤️

Addie

Namaľujem na ozdobu tvoju tvár a zavesím ju niekam, kde na ňu Sušienka nedočiahne 🤪

Scott

Tomu sa hovorí láska 🤪

Scott

Len taká malá poznámka na okraj: vieš, že Vianoce už boli, však?

Scott

Stromček by si mala skôr pomaly ozdobovať, nie naň pridávať ďalšie ozdoby 🤪

Addie

Vianoce sa skončia, až keď sa JA rozhodnem 🤪

Addie

Vlastne premýšľam o tom, že si ich predĺžim až do tých ďalších 🤪

Addie

Tento rok sa mi stromček fakt podaril, bola by škoda to veľdielo zničiť 🤪

Scott

Sušienka by určite mala radosť, že sa má celý rok s čím hrať 🐱

Addie

Hm, ale babička asi nebude súhlasiť, aby sme mali ten plot v obývačke natrvalo 🤪

Scott

Kúp tej mačke nejaké hračky, možno si potom prestane všimáť dekorácie 🤪

Addie

Dala som jej hyenu na stužke, a ona aj tak radšej rozbíja ozdoby! 🤪

Scott

Hyenu? 🤪

Addie

Keď si mi dal tú funko Harley a jej maznáčika, rozdelila som sa so Sušienkou

Addie

Párkrát do nej štuchla labkou a potom ju omrzela 🥶

Scott

Tak si zadovážte ďalšiu mačku, nech má kamarátku

Addie

Zbláznil si sa? 🤪

Addie

Dve mačky = gang, ktorý o to ľahšie naplánuje a zrealizuje moju smrť 🦴

Scott

Addie

Už musím končiť, akurát prišiel Jaxon a ideme si dohodnúť Silvester

Scott

Čo plánujete?

Addie

Asi čítanie a prejedanie sa? Nič také vzrušujúce ako ty a tvoji noví kamaráti

Addie

Idete niekam von?

Scott

Ešte som sa nerozhodol

Addie

OMG! Chceš mi povedať, že máš viac ako jednu možnosť, ako tráviť Silvester? 🤔 To sa u nás v zapadákov nikdy nemôže stať 😭

Addie

Hod' si mincou 🌐

Addie

A prepáč za ten oversharing, nevedomila som si, že to bude divné 🤔

Scott

To je v pohode, som rád, že si šťastná

Addie

Dal by som čokoľvek za to, aby som teraz mohol byť späť v Chester's Hillle, leňošil s Addie pri netflixe a riskoval cukrovku z jej vianočných nápojov. Alebo za to, aby tu bola ona. Keby som sa jej priznal, aký som v skutočnosti osamelý, asi by si našla spôsob, ako sa sem dostať. Ale nechcem jej pridávať starosti a brať jej aj z toho mála času, čo jej s Jaxonom zostáva. Už som jej aj tak dosť skomplikoval život, teraz je rad na nej: ona musí byť šťastná. A ja tomu nebudem stáť v ceste.

„Mám si obliecť tie červené alebo sú na takúto udalosť príliš odvážne?“ Mama stála vo dverách, v náručí mala hrbu šiat a postupne mi začala všetky ukazovať.

„Čo ja viem!“ vzdychol som si. Nielenže nemám žiadnych kamošov, ale vrcholom mojej sociálnej interakcie je módna chvíľa s mamou. Zabite ma – alebo to za vás urobí sebalútosť, v ktorej sa momentálne utápam. „Prečo sa nespýtaš otca? Je to jeho firemný večierok.“

„Tvoj otec nemá vkus.“

Nadýchol som sa, aby som niečo povedal, ale napokon sa stačilo pozrieť na tričko a tepláky, ktoré som mal na sebe. A pre prípad, že by to nepochopila, som vrhol pohľad aj na otvorenú skriňu, kde bola kopa ďalších tričiek a teplákov. No čo, aj tak som väčšinu času vo fitku, nemá zmysel sa prezliekať.

„Myslela som si, že gejovia to majú v sebe.“

Mám svoju mamu rád, ale to, čo z nej občas vylezie, je nad moje chápanie. Pravda je, že až doteraz nevytiahla päty z Cherster's Hillu a ja som

prvý gej, s ktorým sa mimo televízie stretla. Doteraz boli jej jediným zdrojom informácií o queer ľuďoch *RuPaul's Drag Race* a *Queer Eye*. Na druhej strane mi na Vianoce darovala knihu *100 dôvodov, prečo milovať Ryana Goslinga*, za čo nazbierala plusové body na celý rok dopredu.

„To, že sa mi páčia chalani, zo mňa ešte nerobí Yvesa Saint-Laurenta.“ Som skôr na šport a nehanbím sa za to. Teda, možno trochu, pretože keď ma postavíte vedľa Casa, ktorý vyzerá, akoby vypadol z obálky časopisu *Vogue*, pripadáť mi občas ako dedinský panák. Ale predstava, že sa nasúkam do obleku alebo vesty, je určite oveľa horšia.

„Už len to, že vieš, kto Saint-Laurent je, z teba robí väčšieho odborníka na módu, ako je tvoj otec,“ vyhlásila. „Tak ktoré?“

„Tie červené sú skvelé,“ rozhodol som sa čisto na základe svojej momentálnej nálady – a aj preto, že si ich očividne chcela obliecť, len potrebovala uistenie.

„Nechceš ísť zajtra predsa len s nami?“ V priebehu milisekundy prešla na starostlivý tón a pod jej materským pohľadom som mal chuť schlítiť sa do kľbka a zdôveriť sa jej, že ma nikto nemá rád. Ale ovládol som sa.

„Už mám niečo dohodnuté s kamošmi zo školy,“ zaklamal som.

Nová škola bola super v tom, že na rozdiel od Chester's Hillu bolo pre všetkých úplne normálne, že som gej, a správali sa ku mne ako ku komukoľvek inému. Nikto ma neohováral – ale zároveň som bol pre nich ako vzduch. Predstavoval som si, že si hneď nájdem nejakú partiu a konečne budem niekam patriť, ale keď prestúpíte uprostred školského roka, ste jednoducho navyše. Všetci sú poskupinkovaní, v triedach majú svoje miesta, športové tímy sú obsadené, v jedálni vládne prísny zasadací poriadok a miesto je len pri stole pre lúzrov vzadu pri košoch na odpadky. Jediný, kto sa so mnou začal rozprávať, bol Cas, a aj to len pre doučovanie. Asi sa po Novom roku zapíšem do nejakého krúžku, aby som k interakcii so mnou donútil viac ľudí. Vo svojom zúfalstve som klesol tak hlboko, že mi je dokonca jedno, či to bude šach alebo keramika.

„S Caspianom?“ vyzvedala mama.

Kiežby, pomyslel som si a neurčito som prikývol, aby som nemusel znova rozprávať.

S Casom som nehovoril odvtedy, čo so mnou šiel za Addie. A to som si myslel, že sa to medzi nami niekam posúva. Dokonca som začínal bláznivo dúfať, že do konca roka by som toho ohromne krásneho chalana

mohol pobozkať a dobehnúť výzvu, ktorú sme si s Addie stanovili. No vyzerá to tak, že o tom môžem len snívať (čo pomerne často aj robím).

Moja odpoveď mame stačila a onedlho zmizla v spálni, aby si opäť vyskúšala všetkých päťdesiat šiat, medzi ktorými sa rozhodovala (napriek tomu, že sme sa zhodli na červených). A ja som spod postele vylovil svoju športovú tašku. Keď už mám byť za trapka, tak nech aspoň dobre vyzerám. Fitko je navyše jediné miesto, kde môžem vypnúť hlavu a prestať sa na chvíľu ľutovať.

Mal som síce namierené do fitka, ale do cesty sa mi priplietlo kníhkupectvo – a tak som sa v ňom čoskoro ocitol. Asi preto, že som myslel na Addie, aby som sa vyhol myšlienkam na Casa.

Tri poschodia plné kníh a jedno z nich celé venované young adult a romantike – keby tu teraz bola, zbláznila by sa od radosti a odišli by sme odiaľto najskôr o tri dni (s malými prestávkami na kávu a večko). Jej by som musel dať na kúpené knihy pristaviť kamión, mne by stačila plátenná taška cez plece. Komiksy sú totiž oveľa skladnejšie. A ani nie som veľký knihomol. Vždy som čítal hlavne kvôli Addie, ktorá by ma inak diskvalifikovala z pozície najlepšieho kamoša a poslala niekam na prevýchovu. Pri predstave, ako ma vo zvieracej kazajke núti čítať všetky jej obľúbené knihy, som sa usmial a zamieril k príslušnej polici v nádeji, že keď už som tu, niečo si vyberiem.

„Scott?“ ozval sa zľava známy hlas. Inštinktívne som sa za ním otočil, priťahovaný magnetickou silou, ktorej sa nedalo odolať. Cas práve vstával z neďalekého kresla, knihu, ktorú čítal, si strčil pod pazuchu a mieril ku mne. Vyzeral, akoby si odskočil z galavečera MET, a keby som nevedel, že je takýto elegantný každý deň, pôsobil by tu takmer nepatrične. Namiesto toho mi pripadal neuveriteľne sexy a odhalená hrud', ktorá presvitala cez priehľadné panely všité do jeho košeľe, okamžite spôsobil, že sa mi nahrnula krv do tváre (a iných miest).

Čítal som sa ako neskúsený školák, ktorý práve stretol sexy féra, o ktorých Addie tak rada číta. Celkom to aj sedelo, pretože neskúsený som rozhodne bol, hoci som chalana už raz pobozkal. Bryan však nemal

coming-out, takže som si to nechal pre seba. Rovnako ako zistenie, že s ním sa mi ten bozk prvýkrát v živote zdal naozaj vzrušujúci a tak ako si... prirodzený. Namiesto toho, aby som si v tej chvíli priznal, že zrejme nie som celkom hetero, pochoval som tie pocity hlboko v sebe a nechal ich vytrysknúť von v tej najnevhodnejšej chvíli.

„Ahoj,“ pozdravil som Casa priškrteným a nervózne piskľavým hlasom. Rýchlo som si odkašlal a zopakoval to „normálnym“ tónom. No tým, že som sa veľmi snažil, aby bol normálny, vôbec normálny nebol.

„Prišiel si zdvíhať knihy namiesto číniak?“ Cas sa pokúsil zažartovať, ale vzápätí mierne spanikáril. „Niežeby to znamenalo... Vlastne som chcel povedať...“ koktal.

„Áno, svaly neznižujú schopnosť čítať,“ odvetil som s pobaveným úsmevom na perách a Cas mi ho opätoval. Na takýto druh predsudkov som zvyknutý. Koľkokrát ma už niekto považoval za vypracovaného analfabeta – a koľkokrát som si potom užil to prekvapenie na jeho tvári, keď som sa pochválil svojím perfektným priemerom a esejami, ktoré učitelia hrdo čítali pred celou triedou... Preto som tak ťažko znášal, ako veľmi som v novej škole pozadu s matikou. Na druhej strane to bola práve matika, čo nás s Casom dalo dokopy, takže ak ma bude doučovať aj naďalej, som odhodlaný nerozumieť deriváciám až do konca školského roka.

„Prepáč, nechcel som na teba takto vybehnúť,“ ospravedlnil sa Cas po chvíli rozpačitého ticha, ktoré medzi nami zavládlo.

„Nie, to je v poriadku,“ vyhrkol som, zrejme až príliš horlivo.

„Ja len, že si sa po tom road tripe už neozval...“ povedal s náznakom ostychu v hlase.

„Ani ty si sa mi neozval.“

Cas prešliapol z nohy na nohu a zamyslene sa poškrabal na hlave.

„To je fakt,“ priznal, keď si uvedomil, že mám pravdu.

Začali sme sa smiať. Keby som nás teraz sledoval v kine, schoval by som si hlavu do mikiny a zapchal uši, pretože by som sa nemohol pozerieť na to, akí sme nemožní. Napriek tomu som nechcel, aby sa tento rozpačitý rozhovor skončil.

„Ako sa má Addie?“ spýtal sa.

„Dala sa dokopy s Jaxonom.“

„Takže všetko okej? Aspoň kým neodíde...“

„Po Novom roku si budeme musieť naplánovať ďalší výlet, aby sme ju utešili,“ nadhodil som nenútene, ale v skutočnosti som so zatajeným dychom čakal, či môj nápad zhodí zo stola alebo bude súhlasiť. Mal som pocit, že celý môj – zatiaľ čisto teoretický – milostný život sa bude odvíjať od tohto momentu.

„Ale dovolím ti len jedno prehratie deep shit playlistu a dve extra pesničky od Hoziera, inak idem autobusom.“

V tej chvíli som sa naňho škeril už tak veľmi, až sa čudujem, že si po mňa pre ten maniakálny úšklabok neprišli z nejakého sanatória. Ak budem môcť stráviť hodiny osamote s Casom v aute, budem cestou pokojne počúvať aj Britney Spears na striedačku s gregoriánskymi chorálmi.

„Tri pesničky od Hoziera,“ vyjednával som. „Za to ti nechám všetky červené skittles.“ No kým vyrazíme, vyberiem mu ich z vrecúška, aby som sa vyhol ďalšej katastrofe so skittles, po ktorej budem v aute stratené cukríky nachádzať ešte roky.

„Na Vianoce som dostal od sestry asi tri kilá, mám zásoby.“

„Najlepší darček?“

„Áno,“ priznal. „Čo vyhralo u teba?“

„Excelovské ponožky od Addie.“

„To dievča má vkus!“

Cas je asi jediný, kto to dokáže poriadne oceniť. Jeho tabuľky sú totiž majstrovské dielo. Niekedy si ich otváram len tak pre radosť (čo, samozrejme, nikdy pred nikým nahlas nepriznám).

Chvíľu sme na seba mlčky pozerali a ja som opäť začal byť nervózny. Cas bol taký neuveriteľne krásny, že som pri pohľade naňho nedokázal udržať kúl výraz a stále som od jeho symetrickej tváre a hlbokých očí uhýbal pohľadom.

„Tak asi... pekný Silvester a...“

„Čo robíš zajtra?“

Vyhýkli sme to jeden cez druhého a ja som sa už nemohol červenáť viac. Na mojej bledej pleti vyzerajú akékoľvek rozparky takmer ako divadelný mejkap, ktorý sa nedá prehliadnúť ani z posledného radu balkóna. Je to prekliatie!

„Zajtra je u Ria silvestrovská párty, tak som si hovoril, či by si nechcel ísť...“ pokračoval Cas. „... so mnou,“ dodal opatrne a vo mne v tej chvíli

vybuchlo hádam tisíc ohňostrojev. Veľmi som sa snažil tváriť, že som v pohode – a nie ako niekto, kto práve vyhral v lotérii.

„Samozrejme,“ povedal som a trochu nadšenia sa mi do hlasu predsa len vkradlo. Ak som aj vyzeral príliš horlivo, Casovi to zjavne veľmi nevadilo, pretože v nasledujúcom okamihu mi siahol na ruku a fixkou, ktorú vyčaroval ktovieodkiaľ, mi na predlaktie napísal Riovu adresu. Prehltol som poznámku o tom, že mi ju mohol zdieľať cez google mapy, pretože takto sa ma aspoň DOTKOL! A možno práve preto to urobil.

Už nikdy si tú ruku neumyjem, slúbil som si. Alebo aspoň dovtedy, kým sa ma nedotkne niekde inde.

Tento typ myšlienok som však rýchlo potlačil, aby ma z kníhkupectva nevyhodili za verejné pohoršovanie, ktoré sa mi začalo rysovať v nohaviciach.

„Tak čau zajtra.“ Cas si schoval fixku do zadného vrečka nohavíc a pomaly cúval k svojmu kreslu. Jeho výraz bol podobne nadšený ako ten môj, čo mi dodalo dostatok sebavedomia, aby som naňho ešte na rozlúčku žmurkol. Keď sa mu do líc nahrnul rumenec a v rozpakoch si zahryzol do spodnej pery, cítil som sa ako majster sveta. A ten Scott, čo to sleduje v kine, konečne vytiahol hlavu spod mikiny a súhlasne prikývol.

Moja hviezdna chvíľa však pohasla v momente, keď som si cestou z fitka uvedomil, že som sa nespýtal, kedy tam mám byť. Navyše sa do mňa neskôr pustila mama s tým, či bude na tej párty dozor.

Pôvodne som sa chcel hrať na pána tajomného a odolať pokušeniu písať si s Casom celú noc (keďže už viem, že ma zámerne neignoruje), ale nakoniec som predsa len siahol po mobile. Nemal som totiž najmenšie tušenie, kto Rio je. A nikoho iného som sa spýtať nemohol.

Scott

Stretneme sa niekde predtým alebo až na mieste?

Scott

A o koľkej?

Scott

Mám niečo zobrat?

Scott

Aha, a mama chce vedieť,
či tam budú Riovi rodičia

Pri mojej poslednej správe sa objavilo *zobrazené*, ale nenasledovali tri bodky naznačujúce, že mi Cas odpisuje. Prstom som obrazovke zabránil, aby zhasla, a ďalej hypnotizoval náš chat. Keby si to medzičasom neprečítal, hneď by som tie správy vymazal a formuloval ich o čosi pohodovejšie. A začal by som s *ahoj* a pridal nejakú vhodnú poznámku o... no, asi o ničom – keďže mi aj tak nič nenapadá!

Panebože, prečo som taký nemožný?

Zvalil som sa na posteľ a mobil zahodil niekam smerom k vankúšu, aby mi nepripomínal, že pokiaľ ide o balenie chalanov, na jeden svetlý moment v mojom prípade pripadá päť trapasov. Iste, až priveľmi o tom premýšľam, a keby som to nechal plynúť voľnejšie, bolo by to asi lepšie, ale teraz nedokážem myslieť na nič iné. Konečne viem, kto som, po otrasne dlhom čase mám pocit, že som vo svojej koži, a chcem chalana.

Znovu som zašmátral po mobile, že sa rozptýlim na instáči lajkovaním Emmetových tehličiek alebo si piatykrát prebehnem profil sexy futbalistu Christa Cartera, na ktorý som nedávno narazil, no vtom mi konečne cinkla notifikácia na správu od Casa.

Caspian

Prepáč, práve sme večerali, otec ma nachytal, a skôr ako som stíhol odpísať, zobral mi telefón

Caspian

Naozaj som ti to nechcel nechať na *zobrazené* 🙏

Scott

Vôbec som desať minút nečumel
do mobilu a neprepadal zúfalstvu 🤖

Caspian

Vôbec som posledných pár dní
obsesívne nekontroloval DM, či si
sa po tom výlete náhodou neozval 😊

Scott

Sme nemožní alebo sa mi to len zdá? 🤔😅

Caspian

Ak ťa to neodradí od toho, aby si so mnou zajtra šiel na to rande, tak pokojne priznám, že pokiaľ ide o teba: hej, som trochu nemožný 😊

Scott

Rande? 😊

Scott

Myslel som si, že sa budeme len zámerne vyskytovať na rovnakej párty 😊

Caspian

Zámerná blízkosť = rande 😊

Caspian

Alebo z toho chceš vycúvať a pozerat' sám doma netflix? 🤔

Scott

Prečo si myslíš, že by som bol sám?

Caspian

Pretože kým sa naši usadili, tiež som párkrát zmenil školu a viem, aké je to nanič 🤔

Scott

Asi by som sa ti teda mal poďakovať za to, že si ma zachránil pred úplnou izoláciou, aj keď len kvôli matike 🙏

Caspian

Na to doučovanie som sa dosť nástojčivo nanútil – a nepýtaj sa prečo, lebo sa znovu začneš červenat' 😊

Scott

🤔😊

Caspian

Ale aby som odpovedal na tvoje pôvodné otázky, tak neber nič, Rio je miestna šľachta a bude mať viac jedla a pitia, ako dokáže skonzumovať celé mesto. Za rok

Caspian

Rodičia tam vraj budú, pošlem ti na nich číslo, ale veľmi sa neangážujú, takže ak chceš piť, asi sa tam k niečomu dostaneš

Scott

A to stretko?

Caspian

Mám ti dvoriť a vyzdvihnúť ťa s kyticou v ruke alebo sa stretneme o desiatej tam? 😊

Scott

Asi to zvládnem aj bez tej kytice 😊😁

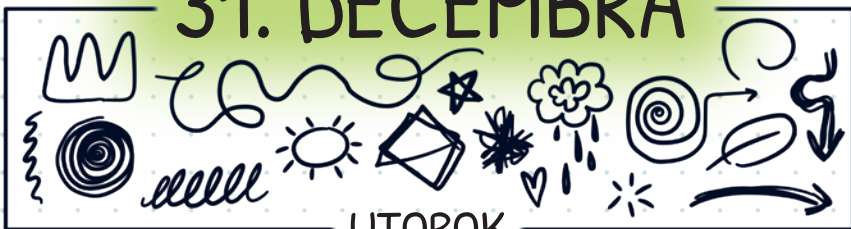
Caspian

Tak zajtra ❤️

Scott

31. DECEMBRA

DOODLE DUMP

UTOROK

DNEŠNÝ VIBE:

Like Real People Do
Hozier

Honey just put
your sweet lips
on my lips
We should just kiss
like real people do

NÁLADA:

DENNÁ RUTINA:

- OZVAŤ SA ADDIE
- ÍŠŤ SPAŤ PRED DESIATOU
- VYPIŤ 3 LITRE VODY
- ROBIŤ NIEČO KREATÍVNE
- PODCAST/AUDIOKNIHA
- SELF CARE
- 10 000 KROKOV

TRACKER:

SPÁNOK: ???

CVIČENIE: VRCH + BRUCHO

PRODUKTIVITA:

SCREEN TIME:

Môže byť človek v tej istej chvíli v eufórii a zároveň chcieť zomrieť?

Keby som Casovi včera nenapísal, bral by som ten dnešok ako niečo pohodové v štýle *dvaja kamoši idú len tak nezáväzne na akciu, kde bude kopa ďalších ľudí, a nebudú tam na seba nonstop nalepení (aj keď v to tajne dúfam)*. Ale teraz? Keď viem, že je to rande?! OMG! RIP ME. I DIED DEAD. Toto je veľká vec, pretože som nikdy na žiadnom nebol. Chodil som síce chvíľku s Addie, ale naše rande sa od toho, keď sme boli len kamoši, vlastne vôbec nelíšili, akurát sme sa navyše bozkávali... čo ma aj tak veľmi nebralo.

Okrem toho? Nič.

Takže: PANIKA!

Takýto vystresovaný som nebol, odkedy som pred sťahovaním skúšal v škole prvý- a poslednýkrát podvádzať.

Stál som pred otvorenou skriňou, ktorá obsahovala dvadsať v podstate rovnakých tričiek a jednu košelu do divadla, a rozmýšľal som, čo si, preboha, oblečiem. Aspoňže som zo spodku zásuvky vylovil svoje jediné džínsy. Boli mi síce trochu tesné, ale o to krajší som v nich mal zadok. K nim som si nakoniec obliekol tričko bez rukávov s logom skupiny, ktorú som vôbec nepoznal, ale páčilo sa mi a vyzeral som vďaka nemu viac ako rock-star a menej ako gym-star. Urobil som si selfie v zrkadle a poslal ju Addie na schválenie.

Addie

Hoooooot 🍑🔥

Addie

Podľa mňa by si mal nosiť tričká bez rukávov stále, keď tak poctivo dries 🗡️💪

Addie

A tie džínsy si roztrhni na stehne a na kolene, nech si drsnejší 🤘

Scott

Nebude to príliš? 🤔

Scott

Chcem vyzerat' sexy, ale som zvyknutý na športový štýl a v tomto sa cítim trochu neisto 😬

Addie

Nieže si dáš na tú párty tepláky! 🤔

Scott

No nemal by som byť sám sebou? Nehovorí sa to tak vo všetkých tých knihách, čo čítaš? 🤔

Addie

Hej, ale nie všetko, čo sa píše v knihách, je pravda 🤔

Addie

Alebo si hádam niekde stretol hot chalana, ktorý ovláda tieň, a keď sa ma dotkne, začne sa blýskať? 🔥⚡

Scott

Nie – a asi som za to vďačný 🤔🤔

Addie

Tak vidíš!

Addie

Takže: áno, buď sám sebou, ale nie v teplákoch!

Addie

Ideš na RANDE!!!

Addie

Ver mi, s tým už mám skúsenosti 😬

Scott

Predstierané randenie sa neráta! V skutočnosti s Jaxonom chodíš ledva pár dní, to z teba expertku nerobí

Addie

Akokoľvek dlhé randenie je viac ako žiadne randenie 🤔

Addie

Tak či onak by som sa viac ako na oblečenie sústredila na to, čo tam budeš robiť 🤔

Addie

Odkedy si vlastne párty typ, pán O Deviatej Rozprávka Pred Spaním A O Desiatej Večierka? 🤔

Scott

Ani mi to nepripomínaj! 🙄

Scott

No čo som mal robiť? Snažím sa ho zbaliť, nie upozorňovať na to, že v skutočnosti som tak trochu dôchodca 🤪

Addie

Ako je možné, že to už dávno nevie? Veď ste spolu v aute strávili niekoľko hodín 🤔

Addie

To ste celú cestu mlčali?

Scott

My sme sa vlastne nerozprávali o ničom dôležitom 🧐

Scott

Riešili sme školu, môj kultivovaný hudobný vkus a teba 🤪

Addie

Mňa?! 🤔

Scott

Jj, všetky tvoje trapasy, na ktoré som si bol schopný spomenúť. A to nám zaručilo kopec hodín zábavy 🤪

Addie

Povedal si mu aj o incidente s koňom?

Scott

Myslíš toho poníka, pre ktorého si tak vyvádza?

Addie

Bol to fakt veľký poník!

Scott

Addie

Zabijem ťa!

Scott

Aspoň nebudem musieť ísť na tú párty 🤪

Addie

Aj Popoluška musela ísť okúzliť princa na ples 🤪
Tak myslí na Caspiana a nefňukaj 🤪

Addie

A, mimochodom, ani ona nešla prezlečená za slúžku, čo preberá hrach, spravila zo seba princeznú! 🤪

Scott

Hej, hej, pochopil som pointu a tie tepláky si neoblečiem 😊

Addie

Dopadne to dobre, neboj ❤️

Addie

Daj si desaťminútovú meditáciu s vizualizáciou úspechu a bude to okej

Scott

Na meditáciu kašlem, urobil som si tabuľku

Addie

Akú tabuľku? 😊

Scott

S možnými scenármi dnešného večera

Scott

Mám ich rozdelené na tie pravdepodobnejšie a menej pravdepodobné a pri každom stĺpci mám množinu premenných, ktoré by to mohli celé pokaziť 😊

Addie

Žartuješ, že?

Scott

Jasné, že žartujem

Scott

Možno 😊

Stál som pred Riovým domom plným ľudí, z toho náporu hlasnej hudby, ktorú bolo počuť hádam až na Medzinárodnú vesmírnu stanicu, mi zaliehali uši a premýšľal som o tom, čo tu, preboha, robím. Predsa len som si mal vytvoriť tú tabuľku, možno by som bol pokojnejší.

Už niekoľkokrát som si otvoril Casov instagram, aby som si scrollovaním cez jeho selfička pripomenul, ako veľmi ho chcem, a s novým odhodlaním som vykročil k hlavným dverám. Ak budem mať šťastie, možno si tu nájdem nejakých kamošov. Tak to predsa býva, nie? Ľudia si na párty zahrajú beerpong a potom sú z nich besties na veky vekov. Otázka je, či sa chcem kamošiť s niekým, kto hrá beerpong... Prosím, hlavne nech Cas nie je majster sveta v beerpongu!

Hneď ako som sa na chodbe zbavil bundy a prešiel do obývačky, ocitol som sa v spleti tiel a nevedel, čo ďalej. Casa som nikde nevidel, okrem

pár letných pohľadov si ma nikto veľmi nevšímal a nemal som najmenšie tušenie, čo teraz robiť. Mám sa upratať niekam k stene a čakať, kým ma nájde? Lenže to by som potom vyzeral ako idiot, čo sa chúli v kúte a s nikým sa nerozpráva. Čo tak si nájsť nejaký hlúčik a skúsiť sa doň nenápadne pridať? Dvakrát sa naoko zasmejem a budem vyzeráť, akoby som tam stál celý čas. Alebo pohľadám iného osamelého lúzra, ktorý bude rád, že sa s ním niekto rozpráva. Ani si nemusím lámať hlavu s témami na rozhovor, aj keby som mu začal vymenovávať amerických prezidentov, cez ten hluk ma nebude počuť.

Práve keď som sa po nejakom samotárovi začal rozhliadať, môj pohľad sa stretol s Casovým. Stál pár metrov odo mňa a s pootvorenými ústami si ma prezeral od hlavy po päty. Ak som sa doteraz vo svojom outfite cítil neisto, v tej chvíli dosiahlo moje nepohodlie celkom novú úroveň. Teda, až do momentu, kým som pod vrstvou prekvapenia v Casovom výraze nerozoznal aj štipku elektrizujúcej náruživosti. Odolal som pokušeniu založiť si ruky cez hrud' a stiahnuť sa do seba a namiesto toho som si ich strčil do zadných vreciek, aby sa mi napli svaly na rukách. V tej chvíli som zistil, ako v skutočnosti vyzerá knižné klišé o očiach stmavnutých túžbou.

„Čau!“ zakričal Cas, keď ku mne pristúpil bližšie, a ja som sa naňho široko usmial. Musel sa nahnúť skoro až k môjmu uchu, aby som ho počul, takže ma okamžite obklopila jeho vôňa. Z reprákov práve rapoval Eminem a moje srdce bilo tak nahlas, že to bolo hádam počuť aj cez tie prepálené basy.

Cas hlavou naznačil, aby som ho nasledoval, a keď som sa mu dvakrát stratil kvôli ľuďom, čo sa mi plietli do cesty, chytil ma za ruku a ťahal za sebou do kuchyne.

„Dáš si pivo?“ spýtal sa ma, keď sme sa dostali až k chladničke. Ešte stále ma držal, na čo som sa sústredil tak veľmi, až musel svoju otázku zopakovať. „Pivo?“

„Skôr kolu,“ odpovedal som. Jasné, mohol som si vypýtať pivo a potom celý večer predstierať, že ho pijem, ale bol som smädný, a tak som sa rozhodol nechať vyhrať svojho vnútorného dôchodcu. Keby som si dal alkohol, bol by som chvíľu trápny a potom by sa mi začalo chcieť spať. Alebo by som urobil nejakú blbosť. Keď som sa opil naposledy, dal som pusu Addie a začal s ňou chodiť.

Cas sa na mňa usmial a z chladničky vytiahol dve plechovky.

„Kvôli mne sa piva vzdávať nemusíš,“ začal som, keď som si všimol, že má tiež kolu.

„Ja vlastne veľmi nepijem,“ priznal sa. „A som rád, že pred tebou nemusím predstierať, že áno.“

Ja tiež, pomyslel som si a opätovoľ som mu nesmelý úsmev. Chcel som ho pustiť a zobrať si svoje pitie, ale on len zintenzívnil stisk a viedol ma späť do obývačky.

„Hej, kámo!“ zastavil nás asi tak päť metrov vysoký chalan, v ktorom som spoznal kapitána školského basketbalového tímu. Sedával s Casom na obede, tak som si ho počas nenápadného špehovania ich stola stihol zapamätať.

Keď mu pohľad skĺzol k našim spojeným dlaniam, inštinktívne som sa strhol a vymanil sa z Casovho zovretia. Okamžite som si za to vynadal, ale bol to reflex, ktorý vo mne vypestovali homofóbovia v Chester's Hille, a zatiaľ sa mi ho nepodarilo zbaviť.

„To je on?“ spýtal sa dlháň. „Ten chalan, čo ho...?“

„Čo ho doučujem,“ doplnil horľivo Cas, ale aj tak bolo zrejmé, že jeho kamarát mal na jazyku niečo celkom iné. V hlave sa mi okamžite rozsvietilo slovo *miluješ*, no svoje nadšenie som krotil, pretože to rovnako dobre mohlo byť *čo ho mieniš ešte pred polnocou zabiť a zakopať na zadnom dvore pod ružami*.

„Bradley,“ predstavil sa mi a kývol hlavou. Nato sa znova zahľadel na Casa a na jeho zdesenie sa vrátil k svojej pôvodnej otázke: „Chcel som povedať: ten chalan, čo ho...“ Odkášlal si a po umelo natiahnutej pauze so šibalským úsmevom dodal: „... čo s ním vybabral ten medvedík čistotný.“

Teraz som sa pre zmenu zdesene zatváril ja. AKO TO MOHOL NIEKOMU Povedať! No dobre, ja som to Addie tiež povedal, respektíve opísal do najmenších detailov – ale aj tak!

„Aký medvedík čistotný?“ pridala sa do našej partie ďalší obor, zrejme z rovnakého tímu ako Bradley.

„Ukradol im na odpočívadle kľúče od auta, a keď sa ho potom snažili chytiť...“ začal rozprávať, ale Cas ho umlčal dobre mierenou ranou na solár. Nebol to silný úder a väzba Bradley ho podľa mňa ledva cítil, ale aj tak kvôli Casovi predstieral, že áno, a to tak veľmi, až to vyzeralo, akoby ho zložil Hulk. Ja som zatiaľ pri spomienke na incident s medvedíkom čistotným znovu očervenel a bol som rád, že si ma momentálne nikto

nevšíma. Počas tej naháňačky sme s Casom obaja skončili na zemi – len čo sa totiž ten malý ničomník konečne vykašlal na svoj úlovok a šiel si nájsť niečo lepšie, prudko som zastal, a tak sme do seba vrazili. Keď sme potom obaja siahli po kľúčoch, naše tváre sa ocitli nebezpečne blízko seba.

A stopercentne by sme sa vtedy pobozkali – keby sa ten štvornohý lotor nevrátil a nevydesil nás. V papuli totiž držal niečo, čo vyzeralo ako ľudská ruka, hoci to zrejme bola len gumová rukavica. Pravdu sa však už nikdy s istotou nedozvieme, pretože vzápätí s tým zmizol v kríkoch.

„No nič, musím ísť ešte zbaliť nejakú kočku, ktorú o polnoci pobozkám,“ povedal Bradley, hneď ako ukončil svoje *au, to bolí* divadielko. „Koho budeš bozkávať ty?“ opýtal sa Casa a plesol ho po chrbte. Cas na rozdiel od Bradleyho bolestí po útoku Hulka predstierať nemusel, jeho kamoš mal labu veľkú ako moja hlava a aj drobné štuchnutie od neho pravdepodobne bolelo ako šľak. Na Casovu odpoveď ani nečakal, schytil svojho zmäteného spoluhráča (ktorý sa stále vypytoval na medvedíka čistotného) okolo pliec a stratil sa s ním v dave.

„To bol môj najlepší kamoš,“ povedal Cas a pozrel sa na mňa. V tvári mal vpísané ospravedlnenie a masíroval si lopatku po Bradleyho rane. „Dávam dôraz na slovo BOL. Sľúbil mi, že to s tým medvedíkom nikomu nevytára,“ vysvetľoval.

„Ja som to tiež povedal Addie, takže ten môj medvedíkovský trapas už dávno nie je tajomstvo,“ uistil som ho. „Navyše, koho to zaujíma? Aj tak som tu všetkým ukradnutý.“ Nedokázal som celkom zamaskovať osteň ľútosti, ktorý sa do konca tej vety zabodol, no kým mohol Cas zareagovať, zahovoril som to žiadosťou o tanec. Niežeby sa mi chcelo mykať končatinami do rytmu už asi päťdesiateho rapera, ktorého tu púšťali, ale bolo to prvé, čo mi napadlo.

Cas sa niekoľkokrát striedavo pozrel na mňa a na dav ľudí, ktorí už do seba narážali uprostred obývačky, a ja som sa za svoj idiotský návrh začal v duchu poriadne preklínať. Dúfal som, že zdvorilo odmietne, pretože hoci netancujem ako úplný debil, mal som pocit, že na tejto párty sa poriadne tancovať nedá. Navyše sa rozhodne nechcem dotýkať nikoho iného ako jeho a na improvizovanom parkete to momentálne vyzeralo ako dosť divoká chemická reakcia s kopou do seba narážajúcich atómov.

„Musím sa ti k niečomu priznať,“ povedal nakoniec Cas. „Mňa párty vôbec nezaujímajú. Neznášam ten chaos a hluk a chlást.“

Neveriacky som naňho civel a žasol nad absurditou toho, že sme obaja kvôli tomu druhému na mieste, na ktorom nechceme byť.

Vyprskol som do smiechu, a to tak prudko, až Cas od ľaku trochu nadskočil. „Ja tiež!“ vysúkal som zo seba medzi pokusmi nadýchnuť sa, zatiaľ čo jeho výraz sa zmenil z vydeseného na nechápavý.

„Čože?“

„Hovorím, že ja tiež.“ Pokúsil som sa o lepšiu artikuláciu. Zdalo sa, že je to márne, ale Cas napokon zrejme pochopil, čo som povedal, pretože sa náhle rozosmial tiež. „Prečo...?“ začal som, keď už to vyzeralo, že ma ten záchvat prešiel. Pohľad na stále sa smejúceho Casa ma však donútil znovu sa k nemu pridať. „Prečo si ma sem teda pozval?“ podarilo sa mi spýtať po niekoľkých sekundách.

„Ja neviem, jednoducho si vyzeral ako ten typ.“ Cas širokým gestom obsiahol celú moju osobu a pokrčil plecami. „Chcel som na teba urobiť dojem a netušil som, ako by si sa zatváril, keby som ti navrhol stráviť Silvester tak, ako som mal pôvodne v pláne. Nechcel som vyzerat' ako suchár.“

„Čo by si robil, keby sme neboli tu?“

„Asi drvil videohry a pozeral pritom koncerty svojich obľúbených skupín.“

Tiež by som radšej drvil videohry a pozeral koncerty, ak by to znamenalo, že budeme sami.

„Je tu niekde nejaké miesto, kam sa môžeme zašit'?“ opýtal som sa a dúfal, že nájdeme niečo, kde bude aspoň trochu pokoj. Síce mi vôbec nevadilo mať kvôli hluku dôvod nakloniť sa ku Casovi, vždy keď som chcel niečo povedať, ale už som bol takmer zachrípnutý.

Presunuli sme sa na prvé poschodie, kde Cas zabočil do ďalšej preplnenej izby. Zastavili sme sa tam však len na chvíľu, aby ukoristil niekoľko nepotrebných diek, ktoré sa váľali vedľa pohovky, a zamierili sme s nimi k strešnému oknu na konci chodby. Keď ho otvoril, na tvári ma zaštipal ľadový vzduch, ale všetko bolo lepšie ako to dusno a rev v dome. A tak som chytil Casovu natiahnutú ruku a nechal sa vytiahnuť na strechu. Bola jasná zimná noc, mrazivá, ale bez snehu a s oblohou plnou hviezd. Keď som tú nádheru sledoval so zaklonenou hlavou, odrážali sa mi v očiach.

Hoci som už bol hore a našiel potrebnú rovnováhu, Casovu ruku som nepustil, a to ani po tom, čo sa významne pozrel na naše prepletené prsty.

„Prepáč, že som sa ti predtým vytrhol.“

„Nerieš,“ snažil sa to odbiť Cas.

„Nie, chcem aby si vedel, že som to urobil tak nejako automaticky. Ešte nie som zvyknutý na to, že môžem.“

„Bolo to na tvojej bývalej škole fakt také drsné? Ja som si myslel, že si bol populárny športovec, aspoň Addie hovorila, že si frajer.“

„Populárny?“ odfrkol som si pobavene. „Rozhodne nie tak ako ty.“

„Bradley je populárny, ja sa len veziem.“

„Predposledný deň školy som utešoval nejakú babu, ktorá plakala, pretože si gej a nebudeš láska jej života. Povedala mi o tebe veeeľa vecí - a ver mi: si populárny.“

„Ktovie, koľko dievčat plakalo kvôli tebe...“ Casova poznámka, nech už bola z jeho pohľadu akokoľvek neškodná, ma zasiahla na citlivom mieste v mojom svedomí. Keď si všimol môj zarazený výraz, okamžite zvažnel, ale na nič sa nevypytoval. Mlčky sme si sadli vedľa seba na deku, ktorú rozprestrel na streche, a zabalili sa do ďalších dvoch, ktoré so sebou priniesol. Aj keby som tu sedel len v tričku, mráz tu vonku by neprekonal ten, ktorý som cítil vo svojom vnútri.

„Addie kvôli mne plakala,“ povedal som po nekonečne dlhom tichu. Mohol som to nechať tak, Cas mi nechal priestor to zahovoriť, ale ja som sa mu chcel zdôveriť. Konečne som sa chcel niekomu zdôveriť. Možno mi povie, že nie som taký bastard, za akého sa považujem. „Kým som sa sem presťahoval, pár mesiacov sme spolu chodili.“

Cas sa na mňa prekvapene zahľadel. Nečudoval som sa mu, o Addie som celý čas hovoril len ako o najlepšej kamoške, nechcel som, aby ma tento problém prenasledoval do novej školy, keď sa mi ho podarilo nechať v Chester's Hille.

Možno som v tej chvíli robil obrovskú chybu. Nepoznal som Casa tak dobre, aby som si mohol byť istý jeho mlčanlivosťou, ale niekde vo vnútri som cítil, že mu môžem veriť. Navyše, už som to nemohol vziať späť.

„Najhoršie na tom je, že som to o sebe v tom čase už vedel, a aj tak som do toho šiel. Ona si tak želala mať konečne chalana a ja som si želal byť normálny, zapadnúť do jedinej škatuľky, v ktorej sa u nás stredná dala prežiť...“ Cítil som na sebe jeho pohľad a bál sa mu ho opätovať, a tak som ďalej krčovitito zvieral deku, do ktorej som bol zabalený, a urputne cival na špičky svojich topánok. „Mal som tisíc príležitostí povedať jej to, a vybral som si tú najhoršiu zo všetkých.“ Znovu som sa odmlčal, až kým som na kolene nezacítil Casovu ruku. Lahko mi ho zovrel a to mi dodalo odvahu

dodalo odvahu pokračovať ďalej. „Vyspali sme sa spolu, pre oboch to bolo prvýkrát a, samozrejme, vôbec to nevyšlo. A zatiaľ čo ona bojovala so sklamaním a nahovárala si, že prvý sex je vždy divný, vyoutoval som sa jej. Addie márne zadržovala slzy a snažila sa ma podporiť, ja som tiež márne potláčal slzy a neznášal sa za to, čo som jej práve urobil. Hlavne keď ona v tej chvíli uprednostnila mňa pred svojou bolesťou.“

„Viniš sa za to, že?“ Neznelo to ako otázka, bolo celkom jasné, ako sa cítim.

„Prosím, hlavne nehovor, že to nebola moja chyba.“

„O to sa neboj,“ zasmial sa Cas a mne sa to v tom momente ani nezдалo nepatričné, naopak, zľahka to tú stiesnenú atmosféru prečistilo. „Na druhej strane,“ pokračoval už o čosi vážnejšie, „keď má človek strach, tak sa všetko točí okolo jeho inštinktu prežiť. Je to jednoducho tunelové videnie, nedomýšľaš následky, snažíš sa len nejako dostať do bezpečia, a keď si v strese príliš dlho, tak nevyhnutne vybuchneš.“

„Mohol som ale vybuchnúť o kúsok skôr alebo neskôr,“ povzdychol som si.

„Ja som sa ako prvému vyoutoval Bradleymu. Vlastne ma do toho trochu dotlačil, za čo som mu dal päšťou do nosa, a on mi potom so skrvavenou tvárou povedal, že je na mňa hrdý.“

Ak ma táto v porovnaní s mojou celkom nevinná historka mala nejakú uchláchniť, tak zlyhala na celej čiare. Necháľavo som sa naňho zahľadel, aby som sa uistil, že nežartuje.

„Bolo to po tom, čo som flirtoval s jeho vtedajšou priateľkou, aby som všetkým dokázal, že nie som gej, ako sa už dlho šepkalo.“

Aha, už chápem.

„Ako ste sa cez to napokon preniesli?“

„Rovnako ako ty s Addie, sme kamoši - a to je dôležitejšie.“

„Nemyslím si, že to my dvaja máme za sebou.“

„Si si istý?“ zapochyboval. „Veľmi dobre ťa síce nepoznám, o Addie ani nehovorím, ale keď som bol s tebou u nej doma, nezдалo sa, že nad vami visí tieň minulosti. Boli ste jednoducho Scott a Addie, boli ste šťastní, že sa máte, a bolo vidieť, že pre seba znamenáte viac než celý svet, možno aj celý vesmír.“

„Addie je...“ Hlas mi pri náhlom návale emócií preskočil, pretože ona pre mňa vždy bola a aj je všetkým. „Bez nej by som to v Chester's Hille neprežil,“ dodal som nakoniec.

Cas sa na mňa zahľadel, akoby som práve potvrdil všetko, čo hovoril. Možno má pravdu, možno je to naozaj za nami, len moja hlava to ešte nedokázala prijať, stále žije v obavách, kedy sa to pokašle. Vďačne som sa naňho usmial, rozhodnutý pokúsiť sa to už nadobro hodiť za hlavu, a on mi náhle ďalším povzbudzujúcim stiskom pripomenul, že sa ma dotýka.

Pohľadom som skĺzol k jeho ruke na svojom kolene. „Ako... si hovoril, že ma nepoznáš... chcel by si...“ Opatrne som ju prikryl vlastnou dlaňou. „... ma spoznať lepšie?“ Netrúfal som si pozrieť sa naňho, a tak som ďalej hypnotizoval spojenie medzi nami a cítil, ako moja o poznanie teplejšia ruka zohrieva tú jeho, ako sa naše teploty postupne vyrovnávajú, až kým sa nezišli presne uprostred.

„Asi robím niečo zle, keď sa musíš pýtať,“ usmial sa Cas, otočil dlaň položenú na mojom kolene a preplietol si prsty s mojimi. Teraz by som sa nestiahol, ani keby sa pozeralo celé Chester's Hill. Zadržal som dokonca aj dych, aby spojenie medzi nami neprerušil ani najmenší pohyb, ale nevydržal som to veľmi dlho.

S hlbokým nádychom, ktorý mi mal dodať kyslík aj odvalu, som sa naňho nakoniec pozrel. A presne v tej chvíli sa zvnútra ozvalo hlasné *DESAŤ, DEVÄŤ, OSEM...*

Deka mi skĺzla z pliec a zahryzol sa do mňa chlad mrazivej noci. Zachvel som sa však z úplne iných dôvodov. *SEDEM.*

Cas si naše spojené ruky pritiahol k telu a prinútil ma viac sa k nemu natočiť, priblížiť sa. *ŠEŠŤ.*

Očami som skĺzol k jeho pootvoreným perám, z ktorých vychádzali obláčiky pary, a ten pohľad bol taký hypnotizujúci, že som od neho nedokázal odtrhnúť zrak.

PÄŤ.

Zacítil som, ako mi prešiel prstami po tvári až ku kútiku úst, ktoré sa ako na povel jeho dotyku poddali.

ŠTYRI.

Bruškom palca mi obkreslil kontúru spodnej pery a jeho ruka sa zatiaľ presunula na môj zátylok a povzbudila ma, aby som sa k nemu naklonil.

TRI.

Od vzrušenia aj nervozity som celý skamenel.

DVA.

Zahľadel som sa mu do očí.

JEDEN.

1. JANUÁRA

DOODLE DUMP

STREDA

DNEŠNÝ VIBE:

NÁLADA:

DENNÁ RUTINA:

- OZVAŤ SA ADDIE
- ÍŠŤ SPAŤ PRED DESIATOU
- VYPIŤ 3 LITRE VODY
- ROBIŤ NIEČO KREATÍVNE
- PODCAST/AUDIOKNIHA
- SELF CARE
- 10 000 KROKOV

TRACKER:

SPÁNOK: 22.30

CVIČENIE: BEH

PRODUKTIVITA:

SCREEN TIME:

Pritisol som svoje ústa na tie jeho, odvážne, drzo, bez zaváhania, a Cas ma pobožkal rovnako prudko, takže ten prvotný kontakt bol trochu drsný. Vzápätí však naše pery splynuli v jedno, cítil som, aké sú tie jeho mäkké, ako ma povzbudzujú, aby som si vzal viac.

A ja som počúvol.

Vyslobodil som si ruku, ktorá bola ešte stále uväznená medzi našimi telami, vzal jeho tvár do dlaní a pobožkal ho ešte naliehavejšie. Chcel som viac, chcel som všetko, bol som nenásytný a neskutočne šťastný.

NAJLEPŠÍ... BOZK... MÔJHO... ŽIVOTA.

Kiežby som tento okamih dokázal zachytiť do fľaše a uzavrieť ju tak, aby nikdy nevyprchal, aby som sa k nemu mohol vracat' stále dookola.

Dom pod nami hlasno dunel, nad hlavami nám rachotili ohňostroje, ale ja som počul len Casov prerývaný dych, cítil jeho prsty v svojich vlasoch, opájal sa jeho dotykmi a emóciami, ktoré vo mne vyvolávali. Medzi bozkami som mal čas doplniť len tú najnutnejšiu dávku kyslíka, pretože hneď nato prišla ďalšia pusa, ale aj tak som mal pocit, akoby som prvýkrát v živote skutočne zhlboka dýchal. Akoby mi už na hrudi nespočívala ťažoba odsudzujúcich pohľadov, hanby, strachu, pocitu, že pre mňa nikde nie je miesto. Aj keby to nikam nevedlo, aj keby sa to malo začať i skončiť na tejto streche, nelutoval by som. Pre Casa to možno bol len ďalší z množstva bozkov, ale pre mňa šlo o mílnik planetárneho významu, okamih, ktorý sa vtisne do hviezd nad našimi hlavami, ktorý sa naveky vryje do mojich spomienok.

Ani neviem, koľko času ubehlo, no na moju frustráciu sa odo mňa Cas napokon odtiahol. Aby som odolal nutkaniu zabrániť mu v tom a znovu ho pobožkať, musel som siahnuť až do zásob svojho sebaovládania. No neutiekol mi ďaleko, stále mal ruky v mojich vlasoch, stále som na perách cítil jeho teplý dych.

„Šťastný nový rok,“ vysúkal som zo seba, aby som prelomil ticho medzi nami. Cas sa na mňa usmial a s výdychom si oprel čelo o to moje.

„Prepáč,“ povedal po ďalšej chvíli mlčania.

Prepáč?!

Za čo?

Za najlepší okamih môjho života?

Celý zmätený som sa naňho pozrel a hľadal v jeho tvári vysvetlenie.

„Pred chvíľou som povedal, že ťa vôbec nepoznám, a hneď nato som sa na teba takto vrhol.“

„Zdalo sa ti hádam, že mi to vadí?“

„To nie, ale...“ Cas si zahryzol do spodnej pery, ako keby meditoval nad tým, či má nahlas povedať to, čo mu práve pristálo na jazyku. „Je to pre teba len polnočný bozk, na ktorý zajtra zabudneš?“ Pri tej otázke sklopil zrak, aby sa vyhol môjmu pohľadu. Chytil som ho za bradu a prinútil ho znovu sa na mňa pozrieť, aby mu neutiekla pravda v mojich očiach.

„Tento polnočný bozk sa mi vytetoval do duše.“ Neviem, kde som v sebe odrazu našiel odvahu niečo také povedať. Možno za to mohla jeho neistota, akoby bolo mojou úlohou držať nás oboch nad hladinou pochybností. A zdalo sa, že moje slová zabrali. Cas sa na mňa šťastne zaškeril a nahol sa po ďalší bozk. Už sa do toho síce nevrhol tak bezhlavo ako pri úderoch odpočítavajúcich polnoc, ale dal jasne najavo, čo chce. Ten kúsok miesta, ktorý medzi nami nechal ako otázku, som bez zaváhania prekonal.

DRUHÝ... NAJLEPŠÍ... BOZK... MÔJHO... ŽIVOTA.

„Ideme na to celkom naopak,“ zamrmlal mi Cas do pier. Tentoraz som už nespokojnosť z ďalšieho prerušeného bozkávania neskrýval a štuhol som ho pod rebrá. „Ani neviem, ktorá je tvoja obľúbená farba!“ sťažoval sa.

„Modrá,“ oznámil som mu. „Bavia ma komiksy, rád tvorím bullet journal, veľa cvičím, som bifľoš, z Cullenovcov by som si vybral Carlisa a moja obľúbená funkcia v exceli je COUNTIFS. A teraz ma znovu pobozkaj, prosím,“ naliehal som.

„SUMPRODUCT je lepší.“

„Ani nevieš, čo so mnou robíš, keď hovoríš vo funkciách...“

„XLOOKUP?“

„Prestaň, inak ťa pobozkám aj bez dovolenia!“ doberal som si ho.

„Tak na čo čakáš?“

„Na CONFIDENCE.“

Privinuli sme sa k sebe v tej istej chvíli. Neváhal som, položil som ho na strechu a naklonil sa nad neho, aby mi nikam neušiel. Opieral som sa o lakte a s rukami v jeho vlasoch ho bozkával ako už tisíckrát vo svojich snoch. Cas mi skĺzol prstami k lemu trička a ja som sa pod dotykom jeho ľadových rúk na svojej rozpálenej pokožke zachvel. Každá čiastočka môjho tela aj mysle bola naladená na chalana podo mnou a želala si, aby sme sa mohli bozkávať donekonečna a ešte dlhšie. Cas mal ale pravdu. Nemôžeme preskočiť tie dôležité časti a aj ja som trýpol neistotou, čo to všetko znamená. Teda, vedel som, čo to znamená pre mňa, netušil som však, ako to vidí on. A tak som nakoniec uznal, že pred ďalším bozkávaním by malo prísť na rad nejaké rozprávanie.

Neochotne som sa od Casa odtiahol, pretočil sa do sedu a potom do vzpriamenej polohy pomohol aj jemu. Zmätok v jeho očiach čoskoro vystriedalo porozumenie, pretože z výrazu mojej tváre nevyčítal odmietnutie – hoci ho tam pre predčasne ukončený bozk očakával.

Obaja sme sa znovu zabalili do diek a pritúlili sa k sebe.

Cas si položil hlavu na moje plece a čakal, čo poviem.

Tvár som mierne natočil k jeho vlasom, aby som sa mohol opájať jeho vôňou, a takisto som čakal, čo zo mňa vylezie. Síce som sa rozhodol, že by sme sa mali najprv rozprávať, ale to ešte neznamená, že som vedel, ako mám začať.

Na okamih som zatvoril oči, zhlboka som sa nadýchol a na pár sekúnd zadržal dych v snahe spomaliť nebezpečne rýchlo búšiace srdce a nájsť tie správne slová. Hlavou mi prebehli desiatky hlúpych otázok, ktoré vyplývali najmä z neistoty, ktorú som cítil, no snažil som sa ich potlačiť, aby som niečo netresol a ten čarovný okamih medzi nami nepokazil. Nakoniec som sa rozhodol začať čímisi jednoduchým.

„Takže... čo teraz?“ zašepkal som.

Cas najskôr nereagoval, až som si začal myslieť, že ma nepočul, ale potom zdvihol hlavu z môjho pleca a pozrel mi do očí s úsmevom, ktorý ma trochu upokojil.

„Teraz by sme mohli byť jednoducho spolu,“ navrhol.

Spolu ako teraz a tu spolu, na jednu noc spolu alebo spolu ako *spolu*? Mal som chuť predložiť mu dotazník (pripravený v exceli, samozrejme) a požiadať ho o odpovede na stojeden spresňujúcich otázok, ale znovu

som si pripomenul, že s týmto chalanom chcem chodiť, nie ho vystrašiť tak, že radšej skočí zo strechy.

„To znie dobre,“ povedal som nakoniec. Bola to tá najneutrálnejšia reakcia, aká mi napadla, a v tom momente som to mal nechať tak a ďalej sa v tom rýpať až zajtra alebo pozajtra, ale ja som sa neudržal a dodal som: „Len... aby som v tom mal jasno... chceš so mnou chodiť, však? Ak nie, tak nevádi, aj toto je super, ale predtým si sa ma pýtal, či tá pusa bola iba polnočná, a znel si trochu sklamane, tak som si myslel, že chceš niečo viac. Ale možno som si to len zle vyložil. Preboha, čo to trepem?! Ja len... Teraz som síce povedal, že by bolo v pohode, aj keby si so mnou nechcel chodiť, ale v skutočnosti...“ Musel som si zakryť ústa dlaňou, aby som konečne prestal hovoriť.

Ja som fakt idiot!

Kde je časovrat, keď ho človek potrebuje? Ako sa môžem vrátiť o pár minút do minulosti a napchať si do úst nejakú handru?

V jednom momente viem byť sebavedomý, zvaliť chalana na strechu a bozkávať ho tak, až zabudnem, ako sa volám, a vzápätí je zo mňa kôpka nervov, z ktorej sa valí nefiltrovaná verbálna apokalypsa.

„Vieš, že som ešte nikdy s nikým nepozoroval východ slnka?“ utrúsil Cas, akoby som sa práve totálne nestrápnil, ako keby sme jednoducho pokračovali v prebiehajúcej konverzácii.

„Chceš tu na streche mrznúť až do východu slnka?“

„Nie, chcem vziať svojho chalana k sebe domov, pustiť si do pozadia hudbu alebo nejaký film a celú noc sa s ním rozprávať o ničom a o všetkom, aby sme sa potom nadránom pobožkali presne vo chvíli, keď sa na obzore objaví slnko.“

Myslím, že som práve dostal infarkt – ale vôbec mi to nevádi.

„Viem, znie to trochu gýčovito...“ snažil sa to zľahčiť, keď sa nedočkal odpovede. Ja som sa totiž nezmohol na nič, len som naňho cival s otvorenými ústami.

„Aj ten najväčší gýč má svoje čaro, keď ho zažiješ s niekým, kto je pre teba výnimočný,“ vysúkal som zo seba. Som ja výnimočný? Zatajil som dych a čakal, čo on na to.

„V tom prípade sa nemôžem dočkať svitania.“

Keby som nemal ten infarkt už pred chvíľou, dostal by som ho teraz. A v tom okamihu som sa prestal kontrolovať a na tvári sa mi objavil

rozžiarený úsmev päťročného Scotta, ktorý dostal od Santu bager, čo celý rok obdivoval vo výklade hračkárstva. Konečne som si dovolil byť sám sebou a nie kontrolovanou verziou Scotta, ktorý sa snaží časť svojho bláznivého ja potlačiť, aby na niekoho urobil dojem.

„Tak ideme?“ Nastavil som ruku a Cas ju s podobne šťastným výrazom bez váhania prijal.

Vyhrabali sme sa na nohy a ja som ho na okamih pustil, aby som pozbieral deky, ale Cas mi to nedovolil. Zahákol si ukazováky za pútka mojich džínsov a pritiahol si ma k sebe. Netušil som, čo mám robiť s rukami, a tak som mu ich položil na plecía a očakával bozk. Namiesto toho sa však Cas naklonil k môjmu uchu a zašepkal: „Len aby sme v tom mali jasno: tiež so mnou chceš chodiť, však?“

„Hej,“ vydýchol som s úľavou a bolo mi jedno, ako trápne nadšene asi práve vyzerám.

„Super.“

„Super.“

„Super,“ zopakoval Cas, no náhle znel trochu nervózne. „Ale kým pôjdeme, musím ti niečo povedať.“ O krok ustúpil a nasmelo sa mi pozrel do očí. „V izbe mám stenu polepenú rôznymi fotkami.“

„Fotkami čoho?“ spýtal som sa, keď zmĺkol. Fotí záhradných trpaslíkov, vystavuje si obrázky očných gúľ, tieňov, čo vyzerajú ako duchovia, alebo ešte čohosi bizarnejšieho?

„Hovorím tomu *hot men wall*.“

To je všetko? Má doma fotky pekných chlapov? Ja ich mám plný instagam, takže za toto ho súdiť určite nebudem.

„A visí tam aj tvoja fotka,“ dodal a od hanby so mnou ledva udržal očný kontakt. Nakoniec však neuhol. Zrejme čakal, že to pre mňa bude priveľký red flag a s tým chodením si to rozmyslím – ale viac sa mýliť nemohol.

Môj vnútorný monológ vyzeral asi takto: *PANEBOŽE, ÁNO! Páčim sa mu. Teraz by som najradšej zavýskal s rukami nad hlavou, potom ho pobozkal, potom mu poďakoval a potom ho znova pobozkal. OMG! Páčim sa mu! Ako dlho? Má na tej stene čestné miesto? Je moja fotka väčšia ako tá, na ktorej je Ryan Gosling? Má tam aj Ryana Goslinga? Čo ak sa mu Ryan nepáči? To by bol rozhodne red flag. Vlastne nie, hlavné je, že sa mu páčim ja.*

„Ktorá?“ vyzvedal som.

„Jedna z tých v zrkadle z fitka, ktorých máš plný feed.“

„Len jedna?“

„Zatiaľ jedna.“

Nie nadlho, pomyslel som si a s potmehúdskym úsmevom ho vyzval, aby ma nasledoval dovnútra. Pretlačili sme sa cez okno späť na chodbu a do tváří nám okamžite udrela vlna tepla, pach piva a hlasná hudba zmiešaná s desiatkami prekrikujúcich sa hlasov. Snažil som sa to ignorovať a rozhladol som sa dookola. Keď som o pár dvier ďalej rozoznal vchod do kúpeľne, schmatol som Casa za rukáv a zamieril s ním k zrkadlu nad umývadlom. Objal som ho okolo pása a vybral mobil.

„Myslím, že na tú stenu potrebuješ pridať aj našu spoločnú fotku, pretože nič nie je viac hot ako ty a ja,“ vyhlásil som a cvakol nás presne vo chvíli, keď som ho pobožkal na líce. „Alebo si mám vyzliecť aj tričko? Neviem, aký dress code si tá stena vyžaduje. Alebo skôr undress code?“ doberal som si ho.

Cas ma od seba odstrčil so slovami, že ak si chcem vyzliekať tričko, mám počkať, kým budeme sami. Predstava toho, čo všetko sa medzi nami môže stať, hneď ako budeme mať súkromie, ma popohnala k dverám. A jeho tiež.

Len čo sa nám podarilo predrať cez davu tancujúcich, bozkávajúcich sa a ktoviečo ďalšie robiacich ľudí na schodisku, do cesty sa nám priplietol Bradley.

„Hej, kam si sa mi stratil?“ zakričal cez ohlušujúcu hudbu.

„Pozerám, že si si našiel niekoho na polnočný bozk,“ poznamenal Cas a hlavou kývol k drobnej ryšavke, ktorú Bradley ešte pred chvíľou objímal okolo pliec. Medzitým sa mu však vymanila a mávajúc nejakej kamoške mierila do kuchyne.

Bradleymu sa na tváří rozhostil samofúby úškrn, ale zjavne odhalil Casov pokus odvieť reč iným smerom – a nedal sa. „Koho si bozkával ty?“ spýtal sa a pohľadom skízlol na naše prepletené prsty.

Automaticky som sa strhol, ale Cas to čakal a ruku mi zovrel o čosi pevnejšie, aby som ho nemohol pustiť. Mój prvotný inštinkt mi radil začať panikáriť, ale keď som sa naňho pozrel, panický atak okamžite ustúpil. Otvoril som ústa, aby som sa mu ospravedlnil, no on len pokrútil hlavou

a starostlivo sa na mňa usmial. Potom sa otočil späť k Bradleymu a povedal: „Toho chalana, čo ho...“

„Čo s ním vybabral ten medvedík čistotný?“ skočil mu do reči.

„... čo ho nedokážem dostať z hlavy,“ opravil ho Cas. „Volá sa Scott a už skoro mesiac sa mi vysmievaš, pretože mu nie som schopný povedať, ako veľmi sa mi páči.“

Mesiac?!

Páčim sa mu od začiatku?

Alebo len zveličuje?

Bez ohľadu na to, či ma z hlavy nedokáže dostať sto rokov alebo len týždeň, moje srdce nadšene poskočilo a okamžite som znovu očervenel.

„Rio!“ zavolał Bradley cez plece na obra, s ktorým som sa zoznámil už skôr. „Rioooo!“ zopakoval, keď mu stále nevenoval pozornosť. „Už s nami nebudeš sedieť pri stole v jedálni.“

To ho zaujalo a okamžite sa k nám pridalo.

„Čo to trepeš?“ čudoval sa.

„Cas má chalana, takže miesto vedľa neho je odteraz obsadené.“ Bradley na mňa žmurkol a Rio sa zatváril zmätene.

„Vôbec ho nepočúvaj,“ vstúpil do toho Cas. „Jednoducho pridáme ďalšiu stoličku.“

„Počuješ?“ pobúchal Bradley Ria po chrbte. „Ak chceš ďalej sedieť pri VIP stole, musíš si doniesť stoličku.“

„Blbec...“ utrúsil Rio a kamarátsky ho udrel do brucha, čo mu Bradley okamžite vrátil, takže o chvíľu z toho bola bitka o to, kto bude mať posledné slovo.

No Cas už nečakal, kým sa tí dvaja neodvratne dohodnú na remíze (pretože inak by si údery určite odplácali až do svitania), a so želaním šťastného nového roka sa prešmykol okolo nich. So mnou za päťami. Ani som Riovi – teraz, keď už konečne viem, kto to je – nestihol poďakovať, že ma pozval na svoju párty.

„Nechcem ti robiť problémy s kamošmi. Pokojne si pritiahnem stoličku ja, mám jednu obľúbenú – pri svojom stole vedľa koša,“ pokúsil som sa zavtipkovať, ale vyznelo to dosť sucho.

Cas zastal tak prudko, až som doňho narazil.

„Rio bude v pohode. Navyše, vďaka mne vyhral stávkú.“

„Akú stávkú?“

„Bradley si myslel, že ťa pozvem na rande tak o pol roka, no Rio tipoval, že sa odhodlám už skôr.“

„Naozaj sa ti páčim už mesiac?“

„Nooo... to som možno trochu prehnal.“

Keďže som ho v tej chvíli držal za ruku a bol môj, mohlo mi to byť vlastne jedno – no napriek tomu som sa neubránil miernemu sklamaniu. Už som chcel začať veriť na rozprávky o láske na prvý pohľad...

„Prvýkrát som ťa videl pred dvadsiatimi ôsmimi dňami, takže mesiac to ešte nie je,“ žmurkol na mňa.

Ako je možné, že je tento chalan skutočný? Toto nie je rozprávka, ale moja najdivokejšia fantázia.

„Tiež sa mi páčiš už dvadsaťosem dní,“ priznal som sa a začal dúfať *v žili šťastne, až kým nepomreli...*

Scott

Pobožkal som ohromne krásneho chalana

Addie

No konečne!

Addie

A bol to Caspian, však?

Scott

A kto iný?

Addie

Možno si na párty stretol Ryana Goslinga, čo ja viem! 🤖

Addie

Celý večer si sa neozval, tak som stihla vymyslieť milión bizarných scenárov toho, čo sa s tebou deje 🤪

Scott

Bol som s Casom, veľa sme sa bozkávali a začali sme spolu chodiť 🤪

Addie

Huráááá 🥳🥳🥳🥳🥳

Scott

Čo si robila ty?

Addie

Hovoril si, že o tom s tebou nemôžem hovoriť 😞

Scott

Addie

Bola som s Jaxonom a NEsedeli sme celý večer dva metre od seba, NEpili limonádu a NEpozerali vzdelávacie dokumenty o zvieratách 😊

Scott

Ach tak! 🙄🙄

Addie

To už sa to bozkávanie s Casom skončilo, že mi píšeš? 😞

Scott

To už sa to „pozeranie dokumentov“ skončilo, že mi odpisuješ? 😊

Addie

Jaxon je v sprche

Scott

Cas šiel po niečo na pitie

Addie

Som hrozne rada, že vám to vyšlo 🙏

Scott

Mrzí ma, že Jaxon zajtra odchádza 😞

Scott

Už ste hovorili o tom, či to skúsite na diaľku?

Addie

Nie je o čom hovoriť, nemalo by to zmysel 😞

Addie

Len by sme sa trápili 😞

Addie

Takže buď pekne šťastný za nás oboch, nech môžem z teba tú pozitívnu energiu vysávať ako upír 🧛

Scott

Budeš sa pritom trblietať? ✨

Addie

Mám ešte kopy trblietok z tej akcie v kníhkupectve, takže pokojne 😊

Scott

Milujem ťa viac než čokoľvek na svete ❤️

Addie

Viac ako excel? 🤖

Scott

Addie! 😊

Addie

Volaj ma Adeline

Scott

Čooo? 🤖

Addie

Addie je nenápadná, zato Adeline je odvážna, sebavedomá, plná príbehov a trochu drzá

Addie

Moje tohtoročné predsavzatie je byť Adeline

Scott

Tak šťastný nový rok, Adeline ❤️

Addie

Šťastný nový rok ❤️

ZDROJE:

doodles: obrázok od freepik

albumy: Republic Records, Rubyworks Records, Parlophone Atlantic

Polnočný bozk

nofreeusernames

Text © Nofreeusernames, 2024

Illustrations © Adéla Stopka, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Vydalo vydavateľstvo CooBoo v roku 2025
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Tento materiál vznikol na marketingovú propagáciu.
Ide o bonusovú kapitolu, ktorá je samostatne nepredajná.

Z českého originálu *Nofreeusernames: Půlnoční bozk*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve CooBoo, Praha 2024,
preložila Ivana Černáková.

Jazyková redakcia Jana Števílková

Návrh obálky Adéla Stopka

Sadzba SOFT DESIGN, s. r. o.

e-shop: www.albatrosmedia.sk

e-mail: info@albatrosmedia.sk

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle

čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.